

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2007

Vážení a milí krajané,

Po zvolení předsedou SČVP jsem Vás oslovil v 10. čísle Zpravodaje z roku 2006. Od té doby uplynulo více jak sto dní a Vy máte právo vědět, co se za tu dobu stalo, projednalo, připravilo.

Předsednictvo, jak je všeobecně známo, není zednářskou lóží a jeho jednání ani ujednání nejsou tajná. Všichni máte právo vědět, o čem se jednalo a k jakým výsledkům jednání vedla, čeho bylo dosaženo, jakým směrem Sdružení vykročilo. Pokusím se na zmíněný okruh témat stručně odpovědět.

Předsednictvo se sešlo celkem čtyřikrát. Poprvé v listopadu 2006 bezprostředně po volbě předsedy, pak v lednu, v únoru a v březnu roku letošního. Předsednictvo je patnáctičlenné, a to předseda, dva místopředsedové, tajemník, jednatel, hospodářka a devět členů bez konkrétní náplně.

Jedním z prvních námětů, kterým se tento orgán zabýval, bylo proto vlastní složení předsednictva. Jednání je otevřené, musí být vedeno uvážlivě, v úzké vazbě na regiony a Celostátní výbor, vyžaduje delší čas.

Změna v osobě předsedy si vynutila i změnu sídla Sdružení. Jak jste již byli informováni, pro Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel se podařilo získat trvalé sídlo v hotelu Legie, jehož vlastníkem je Československá obec legionářská. Již samotný tento fakt si vyžádal novelu stanov. Avšak jejich mnohá stávající ustanovení jsou překonaná a také potřebovala změnu.

Proces tvorby textu stanov, připomínkové řízení, kterého se zúčastnili právníci (členové SČVP) a prostřednictvím členů předsednictva i regiony, byl uzavřen. Je nastartována příprava celostátní konference (sněmu), která se bude konat v listopadu. Na ní by po diskuzi v celém SČVP měly být nové stanovy schváleny a v jejím programu se také počítá i se schválením dosud chybějícího organizačního řádu a směrnice o hospodaření.

Náplň schůzí předsednictva netvořily jen otázky koncepčního charakteru, ale i konkrétní praktické cíle. Na prvním místě je nutné připomenout stavbu pomníku volyňským Čechům v Rovně a organizování zájezdu na jeho slavnostní odhalení. Dále pak je to výstavba pomníku busty prezidentu Dr. Edvardu Benešovi v Žatci a její slavnostní odhalení u příležitosti 60. výročí naší reemigrace do ČSR.

S radostí mohu sdělit, že od března jsou ustaveny komise ediční a historická. První jmenovanou vede Dr. Miloslava Žáková, CSc. a vedení druhé se zatím ujal Ing. Václav Petříček, CSc.

Jistě si oba jmenovaní najdou čas, aby Vás vhodnou formou o práci svých komisí i jejich výsledcích informovali. Novinkou pro mnohé jistě budou webové stránky našeho Sdružení, jejich autorem je Ing. Miroslav Němec v Brně. Najdete je na adrese www.scvpbrno.own.cz.

Při nástupu do funkce předsedy jsem slíbil, že se budu snažit dvouleté funkční období nepromarnit, ale naplnit je smysluplným programem, který bude odrážet potřebu členů Sdružení. Jde o to, aby každý pomohl dle svých možností. Zda a jak se nám to všem bude dařit plnit, budeme také společně posuzovat.

Za každou poctivě miněnou připomínku a podnětný námět ke zlepšení práce jménem svým i předsednictva všem předem děkuji.

Váš Oldřich Rejchrt

Informace o práci ediční komise SČVP

Předsednictvo SČVP na své schůzi 24. 1. 2007 pověřilo členku předsednictva PhDr. Miloslavu Žákovou, CSc. vedením ediční komise SČVP. Zároveň schválilo její návrh na složení komise. Navržení členové, prof. Ing. Miloslav Šatava a PaedDr. Darina Martinovská s členstvím v ediční komisi souhlasí.

Ediční komise na své první schůzce 12. 3. 2007 projednala návrh pojetí činnosti komise a předsednictvo SČVP jej na svém zasedání 21. 3. 2007 schválilo. Pro informaci čtenářů Zpravodaje je uvádíme v plném znění:

Pojetí činnosti ediční komise SČVP

Cíl činnosti komise: Přispět v maximální míře k zabezpečení co nejučelnější, co nejprospěšnější a co nejhospodárnější (bez plýtvání finančními prostředky) vydavatelské činnosti Sdružení.

Plnění tohoto cíle bude ediční komise pravidelně projednávat s předsednictvem SČVP. Zároveň počítá s pomocí všech členů Sdružení a uvítá i podněty širší veřejnosti.

Úkoly ediční komise:

1. Zpracovat ediční plán na příslušný rok na základě posouzení předložených návrhů (včetně rozsahu a vybavení publikací a jmen autorů)
2. Podávat návrhy na uzavření autorských smluv (popř. evidovat uzavřené smlouvy)
3. Posuzovat podrobné osnovy navržených titulů a předpokládaný rozsah publikací. Osnovy publikací historické povahy dávat k posouzení profesionálním historikům a některým členům SČVP podle návrhu ediční komise, ve spolupráci s členy Sdružení.
4. Projednávat ekonomické otázky spojené s vydáváním publikací.
5. O své činnosti informovat veřejnost prostřednictvím Zpravodaje SČVP.

Zásady činnosti ediční komise:

1. Žádná publikace Sdružení ČVP nemůže být zadána do tisku bez projednání v ediční komisi.
2. Autorská smlouva může být uzavřena pouze u titulu, na jehož osnovu bude většina kladných posudků.
3. Titul, jehož rukopis nebude mít lektorské posudky kladné, nemůže být v rámci Sdružení a za jeho finanční prostředky vydán. (Pokud bude autor přesto trvat na vydání, musí tak učinit jinou cestou a neuvádět souvislost se SČVP.)

Vážení čtenáři Zpravodaje, v souladu s cílem činnosti ediční komise se na vás obracíme se žádostí o spolupráci. Pokud víte o autorovi, jehož publikace (zpracovaná nebo plánovaná) by si podle vašeho názoru zasloužila, aby byla vydána ve Sdružení ČVP, sdělte prosím *jeho jméno (pokud jde o Vaši osobu, své jméno), kontakt, tematický okruh (příp. název) publikace na adresu: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Sokolská 33, 120 00, Praha 2.*

Těšíme se na spolupráci s vámi a předem vám za ni děkujeme. Věříme, že společným úsilím se nám podaří obohatit „volyňskou knihovnu“ o další kvalitní a potřebné publikace.

Za ediční komisi PhDr. Miloslava Žáková, CSc.,
předsedkyně komise

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty - zpracovává V. Kytl)

Zrovna ten den co se rozhodlo, že budu mlynářem, k nám přijel strýc Pazderka. Byl to tatinkův švagr a mamčin bratr. On byl písařem v Kisielinie a moc dobře se mu vedlo. (Kisielin bylo typické volyňské miestecčko, kde žili Poláci, Ukrajinci a Židé. Byl zde katolický farní kostel a katolíci z Kupičova do roku 1928 tam patřili. Kupičováci tam jezdili na jarmarky. Poznámka: V. Kytl). Když spatřil, v jakém stavu je naše situace, nabídl otcí místo nadlesního ve státních lesích (Sviňárských). Bylo to velice dobré a výnosné místo. Mě chtěl vzít k sobě „choť“ (i když) nemám žádné větší školy. Myslel, že bych u něj nějaký čas pobyl, něco se přiučil a pak by mi našel místo. Za to se zaručil. Ale přitom řekl tatínkovi, že bychom museli přestoupit na pravoslaví. Dědeček Pazderka, mamčin otec, zemřel v Kisielinie. Byl jsem na funusu s maminkou a pamatuji si, že je pochovaný na pravoslavném hřbitově. Když tatínek uslyšel, že bychom měli naše evangelické náboženství opustit a přejít na pravoslaví, řekl, nikdy! On že to nikdy neudělá, aby handloval náboženstvím. Tím byl můj osud zpečetěn. Musel jsem na mlynařinu, ale měl jsem zmeškaný rok.

Jako na zavanolou přijel bratr František z Ozerán z Novotnovic mlyna a že si mě vezme k sobě. V tu samou dobu přijela sestra z Boratína, co byla provdaná za pana Křížka. Tehdy s ní přijel také nějaký pan Brázda, který také pocházel z Kupičova a někdy se učil u tatínka mlynařinu. On se potom dostal do Novostavu u Boratína do mlyna nějakého p. Procíra(?). Pan Brázda, po staré známosti, když se u tatínka učil, zašel také k nám. Při rozmluvě mu tatínek řekl, že mě také chce dát na mlynařinu, když nám to hospodářství nejde. On se toho hned chytl a konečně, abych jel hned s ním. Prý, když on se vyučil u tatínka, tak za odměnu on vyučí mě. Skutečně mě hned vzal do Novostavu.

Ve mlyně jsem byl asi tři měsíce a těžce jsem se rozstával na zápal plic. Pracoval jsem u „kopiraje“ (?) a tam byla moc těžká práce. Nemocný jsem ležel u sestry v Boratíně asi dva měsíce. A když mi bylo trochu líp a začal jsem chodit, přijel bratr František z Ozerán. Rozhodl, že do Novostavu již nepojedu, on že mi dá lehčí práci, a vzal mě domů. Doma jsem pobyl ještě asi dvě neděle a šel jsem do Ozerán.

Zde mi bratr dal skutečně lehčí práci, než jsem měl v Novostavu. Do Ozerán z Kupičova jsem to měl jen asi 8 km. Doma jsem mohl být skoro každou neděli. Byl jsem tam na směnu s nějakým Židem. Moc se mi to šiklo. Já jsem za něj dělal v sobotu, a on za mě v neděli. Ten čas se ve mlyně o nedělích nestálo, jedině o svátcích vánočních, velikonočních a svatodušních. Za práci jsem dostával 8 rublů za měsíc a za stravu jsem platil 5 rublů. Moc mi toho nezůstávalo, ale co se dalo dělat? Výhodou bylo, že jsem každou neděli, ovšem, když nebylo moc bláta, mohl jít do Kupičova. Byly to cesty někdy dost těžké, zvláště, když byla v Kupičově muzika, a dvě noci se nespalo. V pondělí ráno ta cesta do Ozerán nebyla lehká, nohy byly jak plachty! Na té zpáteční cestě se mi jednou stala příhoda, na kterou do smrti nezapomenu. Stále ji mám před očima, jako kdyby to bylo včera.

Šel jsem z Kupičova do Ozerán. Dvě noci předtím jsem ani oka „nezamhouřil“. Nohy mě moc bolely a byla velká zima, 28 gradusů mrazu. A k tomu jsem byl po prvním a posledním maškarním bále v Kupičově. Vícekrát jsem na maškarním bále nebyl. Po cestě do Ozerán se mi pořád dělaly v očích hvězdičky a pořád jsem měl ten bál před očima. Moc špatně se mi šlo. Když jsem byl asi v půli cesty, šel jsem přes malinký lesík. Říkalo se mu Sušibába. Ke konci toho lesíka jsem uviděl pařez, pár kroků od cesty. Zakoukal jsem se na ten pařez a řekl jsem si: „Co kdybych si trochu vodpočinul?“ Nohy mě moc bolely, již jsem dál nemohl. V mžiku jsem seděl na pařezu. Pěkně jsem se usadil a myslil jsem si, že si trochu odpočinu a pak půjdu dál. Zdálo se mi, že jsem již odpočinutý, že budu vstávat, a já jsem zatím spal jak dudek. Nevím, jak dlouho jsem spal, protože jsem neměl hodinky při sobě. Seděl jsem na tom pařezu s hlavou opřenou o ruce. Ve spaní cítím, ale probudit se nemohu, že mě někdo bouchá do nohou. Přece jen jsem trochu otevřel oči a koukám, že mám zajíce mezi nohama. Ten se kroutil na všechny strany sem a tam. Pomyslel jsem si: „je to sen nebo pravda?“ Jak tak koukám, vidím, že to sen není, a je to opravdický zajíc. Jak jsem se trochu pohnul, zajíc odskočil asi tři kroky ode mě a strčil ušima. Říkal jsem si co se to se mnou děje a co mám dělat? A zase jsem se pohnul. To už vzal zajíc do zaječích a uháněl si přes blata k Alexandrovce. A já pořád myslím, co se to se mnou děje. Vstal jsem, a cítím, že jsem jako dřevo. Byly tam nedaleko „křáky“ (křoviny). Pomalu jsem se k nim belhal, abych si ulomil nějakou hůl. Trvalo mi to dlouho a ruce a nohy jsem měl úplně zkrchlé. Pomocí hole jsem se dobelhal na cestu. Šel jsem pomalu, ale čím dál to šlo lépe. Než jsem došel do Ozerán do mlýna, bylo mi už docela teplo. Cestou tam jsem přemýšlel, jak ten zajíc se mi mohl dostat mezi nohy. Jinak ne, než že si tam chtěl udělat pelech. Jistě ho někdo vyplašil z jeho pelechu. Zřejmě se tam nemohl ukrosnat a jak se začal kroutit, tak mě tloukl do nohou a tak mě vzbudil. Vypadá to jako pohádka, ale je to událost pravdivá. Kolikrát, a to často, si myslím, že nebýt toho zajíce, mohlo to být se mnou horší... Tak se mi první maškarní bál nevyplatil a víckrát jsem na žádném nebyl. Teď na to jen často vzpomínám.

U bratra v Ozeranech jsem byl až do odvodu roku 1901 a pak ještě nějaký čas. Do vojska mě nevzali. Potom jsem se splašil, že se půjdu podívat také do druhých mlýnů. Otec mi schvaloval to vandrování po druhých mlýnech, že se alespoň něco přiučím. V tom vandrování jsem ale neměl velké štěstí. Když jsem odcházel z Kupičova na ten vandr, odcházel jsem se srdcem velmi těžkým. Velice se mi stýskalo a nemohl jsem na žádném místě dlouho vydržet.

Moje první místo bylo v Kovelu, kde majitelem mlýna byl Žid Armanik. V tom mlýně byl za stárka nějaký pan Šulc z Kupičova, takže jsem se měl při něm moc dobře. Mělo to ale jednu velkou chybu, měli jsme kvartýr dohromady-společně. On pracoval v noci a já ve dne. Měli jsme tam německé myši. On ve dne tak nějak přespával a říkal, že žádné ščury nevidí.

(Pokračování příště)

Taková je Volyně v našich vzpomínkách

Byl začátek roku 1944 a také konec německé okupace na našem území. Do našeho města Rovno přijela Svobodová armáda. Dne 17. 3. 1944 jsem oslavil své 17. narozeniny a 23. 3. 44 jsem se dobrovolně přihlásil do Svobodovy armády. Postavou jsem byl trochu menší, ale to tehdy nevadilo, abych mohl být zařazen k tankovému desantu (samopalníkům) Svobodova praporu.

Začátek byl krutý, i když jsem byl na ledacos a rovněž počasí nebylo valné a jaro nějak

ne a ne se ujmut své vlády. Následoval tvrdý výcvik na zmrzlém terénu a já po nějakém čase nastýdl tak, že jsem přestal mluvit a to až po odjezdu z Rovna do Lucka (červené kasárna). Ještě než jsme odjeli, zažili jsme na rovenském nádraží letecké peklo. Několik kamarádů tam zůstalo na věky, a tak odjezd se o pár dnů opozdil. K tomu nachlazení došlo až v Lucku. Na ošetřovně zjistili, že by bylo lépe, abych byl přeřazen ke spojářům, také u tankové brigády a tak jsem se přesunul do Kivenec (?), kde spojovací četa ppr. Grámiše prodělávala výcvik. Stal jsem se tedy telefonistou a zároveň i radistou, poněvadž jsem zřejmě podědil hudební sluch a morseovka mi šla dobře.

Bylo to tedy takové nevlidné rozloučení s mým rodným městem a stále mne to pronásledovalo a také jsem na to nerad vzpomínal. Celých 44 let jsem toužil po tom, abych se mohl alespoň na chvíli vrátit tam, kde jsem se narodil a trávil prvních 17 let, i když to vlastně bylo do roku 1941 jenom 14 let. Vzpomínal jsem na ty nádherné sluncem prohráté dlážděné silnice a město plné zeleně. Potřeboval jsem vnitřně překonat tu šed, která potom následovala a vryla se do paměti. Chtěl jsem vidět místo, kde stával náš dům, strýcův a dědečka Jelínka. Nový domov, kam jsme se přestěhovali po zničení našeho domu první den války 22. 6. 44 v neděli odpoledne a také hlavně tu naši malou českou školu. V SSSR (bývalém) jsem byl celkem třikrát a to poprvé již v roce 1970 a pak ještě dvakrát. Byly to ale takové zájezdy, že váš každý krok byl sledován a přes Rovno jsme jeli v noci a kdybych si byl oči vykoukal, ani to nádraží jsem nepoznal.

Konečně tedy po nástupu Gorbačova a díky pí Pánkové se mi podařilo i s manželkou (nar. Na Volyni v Michailovce) zúčastnit se týdenního zájezdu přímo do Rovna. Již předem jsem si udělal takový předběžný plán, co bych chtěl vidět a kudy se pohybovat. Jelikož ovládám také fotografii, vzal jsem si dva fotoaparáty, jeden na fotky a druhý na diáky a také kameru - prostě, jako špión. Můj plán se mi dařilo plnit, jako první byla projížďka městem a druhý den jsem to rozjel na vlastní pěst. Navštívil jsem naši ulici, tehdy se jmenovala Okopova(?), poněvadž za plotem začínal obrovský vojenský objekt a byla tam střelnice oběhnaná ochrannými valy a byla dlouhá jako celá ulice asi 400 m. Nyní se jmenuje Herach a ta střelnice již tam není. Měl jsem štěstí, že jsem se setkal s jednou tamní domorodkou (Polkou), provdanou za již nežijícího Ukrajince. Ten den slavila své 65. narozeniny (nar. ve 24. r.) Narodila se tam a moje rodiče si pamatovala. Po vypití čaje jsem ji u domu vyfotil a šel dále k místům, kde stál náš dům a řekl jí, že si to tam jdu vyfotit, aby i moje maminka viděla, jak to tam nyní vypadá. Samozřejmě že byla ochotna mě doprovodit a to hlavně, aby si lidé v ulici nemysleli, že jsem nějaký špión. Nic jsem nenamítal a myslil si své, místo našeho domu tam stál nový, o trochu menší, strýcův dům tam již nebyl a domy naproti byly opraveny v původním stavu a ze všeho největší radost jsem měl z toho, že tam stál dědečkův dům (byl zděný), jenom střecha byla opravena a ze dvora přistavena veranda.

Okurka (?) Miloslav (Pokračování příště)

Žádost o informaci

Hledáme Kučeru Václava Josefoviče, narozeného v roce 1934, který ve 13 letech ujel z Ukrajiny. Bydlel v oblasti Vlad. Volyňského - Lokáci.

O informaci prosí jeho sestra Žeňa Brožová z Ukrajiny.

Informaci, prosím, zašlete na adresu: Dr. Dolanská Marie, Na vrškách 123, Pardubice 530 09, nebo na www.marie.dolanska@centrum.cz

SETKÁNÍ

Dne 19. 5. 2007 se uskuteční setkání rodáků z Hulče. Začínáme v 10.00 hod. u pomníku v Hořesedlích. Dále bude následovat přátelské posezení v restauraci v Kolešovicích. Srdečně zveme *Za výbor Antonín Umlauf*

SETKÁNÍ V LOUNECH

VOLKOV (informace a pozvání)
V letošním roce se sejdemé už po sedmácté v sobotu 23. června v Lounech, restaurace Stromovka. Toto setkání se bude konat u příležitosti šedesátého výročí našeho návratu do vlasti. Byl to odjezd z naší velké pouti po ruské zemi, který pro Volkov znamenal 77 let. Přijďte všichni a to i ti, kteří jste se zúčastňovali setkání jen velice málo.

Každé setkání může být to poslední, proto přijďte všichni, aby nebylo 17. to poslední. Na setkání můžete dát svůj hlas, zda v setkáních pokračovat.

Také si připravte malé příspěvky, z přípravy na cestu, z této nesnadné cesty, jak probíhala cesta a zážitky z prvních dnů pobytu na novém působišti v roce 1947. Každý, kdo se přihlásí s příspěvkem, dostane možnost své dojmy přednést. *Za celý výbor připrav setkání J. Pancíř*

Žákům bývalých českých škol na Volyni

Jak jsme již oznámili v březnovém Zpravodaji, letos uplyne 90 let od založení první české školy v městě Zdobunov na Volyni, proto při této příležitosti se uskuteční 5. října tohoto roku od 10 hodin v Lidovém domě v Žatci setkání žáků všech těchto škol, na které vás, i vaše přátele srdečně zveme. Příspěvek na zabezpečení tohoto setkání v částce 200 Kč uhradíte při vstupu do sálu.

Prosíme, abyste svou účast nahlásili nejpozději do 15. září, neboť je to nutné pro zdárné zabezpečení našeho setkání.

Přihlaste se písemně nebo telefonicky na tyto adresy:

Anna Martišová, Politických vězňů 1573,

438 01, tel: 723 823 212., Žatec

Jiřina Kačerová, Blatenská 119,

430 03 Chomutov, tel.: 474 620 618

Jiřina Vinšová, K. Buriana 3596,

430 01, Chomutov, tel.: 474 652 433

Irena Hanušová, Politických vězňů 2123,

438 01, Žatec, tel.: 415 740 516

Marie Martinovská, Mládežnická 2739,

438 01, Žatec, tel.: 415 741 149

Po zahájení a hlavním projevu bude následovat volná diskuse, do které se můžete přihlásit, zavzpomínat na své školy a na své učitele.

Ve Zpravodaji v měsíci září bude naše setkání ještě jednou připomenuto a upřesněno.

Jiřina Kačerová

Pietní akt v Novém Malíně

V sobotu dne 14. července 2007 se bude u pomníku v Novém Malíně konat pietní akt k uctění památky malínských mučedníků. Začátek v 10.00 hod. *Alena Kubelová*

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Žatec

Dnes je už 5. dubna, a já bych chtěla tímto ještě oznámit celé naší veřejnosti zprávu po dnešní schůzce naší komise ohledně přípravy Celostátního setkání odhalení Busty Dr. Edv. Beneše u nás v Žatci. Bylo definitivně rozhodnuto, že se bude konat dne 29. června v pátek od 10 hodin na Kruhovém náměstí

